Ana-Maria Negrilă - CÎND ÎNGERII SE PRĂBUŞESC

Travis e un cotoi de caracter şi un profesionist şi nu-i plac oamenii care întîrzie. Poate că nu-i plac oamenii deloc.

– Ne crăcim de pefte două ceafuri pe zidurile aftea şi nava ioc, îmi spune, ridicîndu-se din iarba udă. Începe să-şi spele blana ajutîndu-se cu labele, se scarpină într-o ureche, se întinde şi cască.

La orizont se strîng nori cenuşii ca zidurile metalice ale unui purgatoriu plutitor.

– Azi nu mai vine nimeni, îmi spune iar. Nici o navă. Nici de pe continent, nici din altă parte. Nici un agent MALA. Şi de data asta am avut noroc.

O ia înainte pe potecă, fluturîndu-şi coada la un unghi de 50 de grade faţă de axa corpului. Are o grămadă de probleme, dar asta nu-l împiedică din trăncănit. Nu-l împiedică prea mult, vreau să spun. Vorbim despre lucruri banale, parcă doar pentru a ne pierde timpul. În realitate nu sîntem chiar atît de liniştiţi: dacă RR-ii se prind că ne-am dat la fund în mănăstirea asta, am băgat-o pe mînecă. Aia de la MALA îşi bagă trompele peste tot şi dacă îl iau pe Ki în colimator, ne-am ars.

''La fe-reaf-f-tra unde doar-r-r-me o pi-fi-că,

Toţi per-r-r-eţii e nu-mai u-r-r-echi'',

Fredonează Travis.

Biserica.

Blocuri masive de piatră nefasonată, grafitti, din loc în loc sculpturi: sfinţi cu priviri adormite sau uşor bovine ţin bastoane de baseball în mîinile protejate de mănuşi ghintuite; pe portal – sibile vestind venirea lui Isus în portavoci falnice cu emailul cojit, Iosif şi Arineta legaţi cu sîrmă ghimpată, un urs străpuns de ghimpii unui trandafir vopsit roşu.

Mai văzusem de nenumărate ori emblema cu ursul şi trandafirul, dar atunci nu mă gîndisem la haidamacii Rozei Roşii.

«

Era grindină în ziua în care Otto – Marele Mahăr – a intrat în biroul lui înconjurat, ca de obicei, de cele şapte gorile ce dădeau pe-afară de cîţi muşchi le plătise la negru în clinicile clandestine. Ghinionul meu că tocmai atunci mă aflam pe acolo şi-i gîdilam fişierele ''Top Secret'' ale prăpăditei ăleia de rîşniţă de generaţia a şasea. Că dacă era mai nou mă bungheam eu rapid cum venea chestia şi mă tîram pînă să-i pice fisa fraierului. Da' aşa m-a prins, cum s-ar spune, cu mîţa-n sac. (Scuze, Travis! A fost fără intenţie.) I-am blămăjit eu cum că habar n-aveau că era interzis măcar să-l şterg de praf, dar asta era gargară. Spre stupoarea mea, boss-ul nu numai că a rămas calm, dar mi s-a părut că îmi aruncă o privire atît de blîndă, atît de… nu ştiu cum să vă fac eu să pricepeţi, atît de … în sfîrşit, de-mi venea să-i iau mîna să i-o pup – cum am văzut eu prin filmele alea vechi italieneşti de-acu 'jdă mii de ani – şi să-i zic cu lacrimi de căinţă în ochi: ''Iartă-mă, că n-am ştiut ce fac!'' Apoi, cu vocea lui de rahat tăvălit prin miere, mi-a susurat direct în trompa lui Eustache:

– Urăsc violenţa, ador margaretele şi violetele de Parma şi pot aranja să-ţi fie vîndute cotletele în următoarele cinci secunde. N-o fac, pentru că nu sînt un om rău. Aşa că bagă-ţi şaua biciclului sub cur şi evaporează-te! Sînt generos şi-ţi voi lăsa zece minute avans înainte de a-mi asmuţi vînătorii, mi-a mai şoptit el binevoitor.

M-am simţit ca şi cum ar fi trebuit să mă tupilez într-un tomberon, iar apoi să-i nituiesc capacul. Mi-am muşcat buzele ca să ies fără să mă grăbesc – nu voiam să-i dau nici măcar satisfacţia asta, am ocolit lifturile principale, apoi am forţat cu o cartelă uşa de serviciu. Pe scara din spate era destul de întuneric, treptele tocite alunecau, lumina ţîşnea în fascicule prăfuite prin crăpăturile pereţilor – amintiri ale războiului. Moloz, zdrenţe, bucăţi contorsionate de metal topit, cabluri smulse. Nici măcar stupidele gorile ale lui Otto nu s-ar fi aventurat să-şi rişte viaţa coborînd pe acolo.

În stradă era linişte. Doar cîţiva vînzători de gablonţuri şi ciorchinii de tipe aferente.

Am început să alerg. Pe lîngă supermagazinele din centru, pe lîngă cartierele construite în '53, pe lîngă ruinele vechii primării, pînă în halele din fostul metrou subteran. Pe acolo nu treceau maşini şi-mi puteam pierde urma. M-am amestecat în mulţime. În tunelul central era înghesuială. Sistemul de iluminare nu mai funcţiona de mult. Doar lumina de avarie şi neoanele pîlpîinde ale reclamelor.

Era prima dată cînd puneam piciorul acolo. Ki îmi zisese să mă fofilez înăuntru dacă aveam nevoie de el.

Pe tarabe se găseau de toate: fructe verzi de tot, băuturi traficate, cutii de conserve fără cuiul de deschidere, vopsea galbenă – foarte la modă cu două săptămîni în urmă – pusă în borcane de dulceaţă. N-aveam nici o leţcaie. Trebuia s-ajung la Bătrîn şi habar n-aveam cum.

Deodată mulţimea a început să se agite. Ceva o nemulţumea. Cîteva tarabe se răsturnaseră amestecînd ciupercile cu noroiul dintre şinele ruginite. ''Afară cu ei!'', ''Huo!'', ''La oase!'' se auzea din toate părţile. Nişte tipi bine îmbrăcaţi îşi croiau calmi drum prin înghesuială. Cu trandafiri roşii la butoniere. Cu arme vechi, bine întreţinute, în mîinile înmănuşate.

Pistoalele. Colt. Walter. Browning. Tokarev. Denumiri desuete uitate de aproape toată lumea, dar nu şi de mine. Cît timp am stat sub taraba aia răsturnată, mi-am tot privit palmele netede încercînd să-mi amintesc cum arătau cînd linia vieţii îmi mai aparţinea.

«

În biserică e întuneric şi un miros ca de pivniţă pluteşte pe deasupra candelelor scofîlcite. Stareţul se roagă în faţa unui poster al Sfîntului Gheorghe, julit din vreun anticariat. Încet, îşi înalţă capul, iar mîinile îi bat aerul căutînd un punct de sprijin. "Iar e beat", realizez instantaneu. Ne binecuvîntează cu un vag surîs bovin în colţul gurii.

La fel se întîmplase şi cînd ne arătase cu o zi înainte fresca aranjată de zugravii ăia nenorociţi. Nuanţe strălucitoare de verde, albastru, roşu.

"Ştiu că sînteţi specialişti în arta medievală", ne spusese. "Compoziţia asta e atît de încurcată încît nu-mi dau seama dacă nu cumva contrazice canoanele prea-sfintei noastre Biserici. Aşa încît nu mi-ar strica o mînă de ajutor… O să ne înţelegem noi."

Am aceeptat după multe mofturi, deşi n-aveam altă alternativă mai bună. "Domnul fă ne apere că estem păcătoşi", concluzionase Travis zdrobindu-şi nepăsător puricii de unul dintre stîlpii cromaţi ai altarului.

Ne aşezăm în strana din faţa frescei. Vizavi, cei patru zugravi stau de vorbă în şoaptă. Nici cu microfonul direcţional nu reuşesc să-mi dau seama ce plănuiesc. Au dispozitive de bruiaj. Îmbrăcaţi ca animatorii din barurile homo-sado-maso: cu mantii lungi, cu platoşe. Unul, numit Jonah Hex, cu faţa arsă pe jumătate, poartă o uniformă sudistă în cel mai pur stil retro, altul cu cască gen Front-de-Boeuf şi-a sudat pe umăr un vultur cu aripile întinse ca al Sfîntului Ioan; Wayne, al treilea, poartă un costum de liliac – operă a Dumnezeu ştie cărui complex la care Freud nici nu visase; lîngă el stă ucenicul lui, Robin, un puşti care şi-a pictat iniţiala deasupra inimii.

Biserica se umple treptat, stranele din răşini transparente se ocupă. Călugării discută între ei fără să arunce nici o privire spre cei patru. Cărţile foşnesc discret de parcă s-ar schimba păreri.

Altarul.

Un sfeşnic cu şapte braţe – degete rahitice, răsucite, ferecate în argint – luminează o ladă din imitaţie din lemn de brad, întărită cu piroane din plastex. Pe una din laturi scrie "FRAGILE", cu litere chirilice. Un crucifix de cristal ciobit cu grijă, o spirtieră goală, un castron de ceramică plin cu seringi de plastic folosite, muşamaua găurită de acizi a altarului prinsă cu bandă adezivă la colţuri. Desenele cu vopsea galbenă acoperă icoanele. Svastici, splash-uri, stele cu cinci şi şase colţuri, capete de maimuţe care-şi acoperă ochii, gura şi urechile. Nici un semn al MALA.

"Eu estem făptura şi creatura Împăratului cel Veşnic, o grădină plină cu roade, plină cu pomi!", mormăie Travis.

Incantaţia îmi aminteşte de frescă.

– La flujba de dimineaţa, Wayne a ftat agăţat cu capul în jos de fabia ftatuii Fîntului Fifinei, iar Dredd şi Jonah Hex au jucat table şi nimeni n-a zif nimic. Şi ftareţul f-a

uitat la ei, dar n-a intervenit. Fe teme de tipii de pe continent. De-aia ne-a puf pe noi fă fcoatem caftanele din foc. Mai nou, Robin face exerciţii de fărituri din vîrful clopotniţei. Fără plafă.

– Şi care-i concluzia?

– Nu pot fi agenţi MALA. Cînd f-au apucat de frescă, tu nici nu vifai fă te uiţi în fişierele lui Otto.

– Puteam afla totuşi despre ce e vorba.

Travis nu mă mai ascultă. Începe să fredoneze extrem de fals:

"Ba-a-rofani-i-i cu tip-ee-e fuu-u-mea-ză doar pi-i-i-pe

Unde f-au duff-f oaff-f-fele ftrămoş-ş-şilor?"

Se face brusc linişte. Slujba s-a terminat. După sictiritul *"Ite missa est",* călugării se scurg spre ieşire, agitîndu-se ca sufletele din Purgatoriul Islandei. Îşi scot sutanele negre, strînse în talie cu benzi late reflectorizante, rămînînd în ţinuta de stradă. Cei patru trec pe lîngă noi.

– Ai citit ***Otia Imperalia***? mă întreabă şoptit Wayne.

«

Cei doi nu arată prea grozav şi toate tatuajele din lume nu i-ar putea face să pară altceva decît sînt. Trepăduşi de mîna a paişpea.

Dirk se crede un diavol de rangul doi, şi-a pictat pe faţă o mască albă şi şi-a tatuat în dreptul inimii un trandafir uşor vizibil prin transparenţa vestei de plastic. O-Yuki poartă o jachetă de piele vopsită cu motive psihedelice în alb şi roşu, cu nasturi metalici romboidali.

Noua lor găselniţă se numeşte Olive. O droghează şi o tîrăsc cu ei peste tot. Au găsit-o într-un cartier hightech. O fraieră plină de lovele care umbla noaptea aiurea pe strada 13.

«

Începe să ningă. Din tavan cad cîţiva fulgi şi se dizolvă clipocind în paharul cu contur înceţoşat.

ZĂPADĂ.

O-Yuki ia zăpadă şi o îndoapă şi pe ea, apoi îi conectează mufele, o bagă în reţea şi…"Bye, bye!" Îi ocupă mintea cu altceva şi aşa ea uită s-o şteargă, să se salveze.

Îi este teribil de somn. Vede viermi tîrîndu-se printr-un acvariu din sticlă neagră, oameni ţipînd, încurajîndu-i. Şi Dirk urlă ceva. Vocea i se aude înfundat de sub masca de calciu – un pui de găină ciocănind Morse în coaja oului.

«

Picha-picha.

Se aude sunetul unor sandale pe imitaţia de lemn a podelei.

Mănăstirea apare cu zidurile ei înalte şlefuite grosolan. Marfă proastă, un ciuruc de cîţiva ecu contrafăcut de nepriceputul ăla de O-Yuki. Îi plăceau senzojocurile. Înainte nu s-ar fi cuplat la aşa ceva, acum însă… Se cuplează mai ales cînd o împing în separeurile jegoase ale speluncilor ordinare în care o închiriază cu ora. Mufa e atît de miniaturizată încît "clienţii" nici n-o observă.

Stomacul i se contractă ars de alcoolul prost rafinat. Nu a mai mîncat ceva de mult; îi injectează glucoză şi-i dau de băut doar cocteilurile dubioase ale lui Dirk. Suc de lămîie, laudanum şi multe cuburi de gheaţă.

Laudanum. Un cuvînt mic şi simpatic ca un citat latinesc. Sau chiar aşa este? Ca un tip care vrea să pună mîna pe mulţi bani, un tip care a auzit de greacă şi latină, un tip urmărit de MALA şi care a pus laba pe nişte informaţii confidenţiale. Poate că jocul nu este totuşi chiar atît de tîmpit.

«

Fresca se află în dreapta navei.

Un pelican clocește în mijlocul unui trandafir alb înconjurat de îngeri cu deltaplane, un fluture împănat cu ace planează cu nonşalanţă deasupra unui urs coafat *punk*, sfîntul Ieronim sare şotronul lîngă mormîntul de la Ierusalim ţinînd de mînă un craniu cu cununiţă de trandafiri roşii ca un premiant, Frau Minne are părul împletit cu viermi, un călugăr doarme spînzurat de picioare lîngă un cal alb.

Mai jos un citat care nu e de găsit. O fi pe undeva, dar nu în ***Otia Imperalia*****.** Stau în bibliotecă şi caut. Cîndva am fost şi eu unul dintre profesionişti racolaţi de "The Middle Age Literature Association". ***Otia Imperalia*** e una dintre cărţile serioase. Nu se ocupă de mitologia creştină. Hagiografie, scrieri de mîna a doua contrafăcute de Călugărul-mucalit-de-la-schitul-Crîngul-cel-plin-de-răcoare. Texte criptice apocrife. Dar caut altceva. Un semn, o parolă. Un indiciu. Dar nu este decît o carte obişnuită, în latină, despre minunile din Dauphine.

Travis profită de ocazie şi mi-l plasează pe Iacogff Gulques. Vorbeşte cu însufleţire cam un sfert de oră, dar am ceva mai important de făcut.

– Poate ai dreptate, *"alita non fit avite liber",* îmi spune. Nu te mai deranjez. Ar trebui f-o laşi baltă. E clar că eşti pe o piftă greşită. Totuşi vreau fă ştiu ce învîrt tipii ăştia. Poate că după colţ ftă un barofan care împarte cocteiluri Molotov şi amortizoare pentru cîştigători. Şi cum *"venerit admirabilif fieri in omnibuf qui crederunt"*, o fă tragă un bairam pentru admiratori.

Se îndepărtează slalomînd printre pupitrele copiatoarelor "Scrib 2055"… Din cînd în cînd adulmecă praful aromatizat de pe cărţi, pulverizat ca de obicei în zori pentru autenticitate. *"Morf omnibuf comunif"* îl mai aud spunînd. Se crede un fel de sfînt Sebastian cu numele lui Dumnezeu gravat în arabescuri în interiorul urechilor.

Răsfoiesc din nou cartea. Găsesec indicaţii despre un loc în care *"nemo omnibus sapit",* ferestre la care apar zîne, turnul care-şi alungă paznicii, şerpii nemuritori din Lerins.

«

Mă gîndesc la slujbă, apoi la sfîntul Simion; azi este sărbătoarea lui.

Biserica este împodobită cu pîini împletite, cu flori şi ghirlande din folie subţire de aluminiu şi cu vrăbii împăiate atîrnate de candele în mult uzitatul stil naturist. Credincioşii au adus grîu, vin şi cocaină. În ***Fiziolog*** se spune că *"întîi şi întîi, cînd s-a făcut vinul – vrăbioiul l-a făcut".*

– Ce-oi fi căutînd aici? îl întreb pe Travis.

– Dacă nu-ţi place, n-ai decît f-o ştergi pe uşa din dof că doar pentru afta a foft făcută.

Şopteşte atît de tare încît se aude pînă în a treia sferă fixă din al nouălea cer.

– Se vede că iarăşi ai probleme de adaptare şi asta te face mai tipicar decît de obicei. Adrenalin mi-a dat un profesionist de mîna a doua. Pariez că n-ai nici jumătate din subrutinele pentru autoapărare.

– Fper din toată inima că n-o fă ai ocazia să vezi ce pot! îmi replică, dîndu-mi ocazia să-i admir orificiul sub-codal.

«

Chiar în faţa mea stă Wayne, adică atîrnă de spada statuii lui Sisinie. Cîndva voi scrie o carte – ***Săbile dragostei –*** despre creşterea şi prăsirea tehnicilor de reţea.

Wayne.

Trebuie să-i vorbesc. Ochii mi se închid. Sper să nu mai am viziunile alea luminate *a giorno* în care rătăcesc la periferia unui oraş. Tipilor, faza e nasoală! În ***Who's who***-ul din 45 am citit că numai paranoicii visează obscenităţi în timpul serviciului divin. Ultima viziune am avut-o pe cînd mă aflam în sala de mese. Eram lîngă nişte ruine printre care se plimbau cocori şi cai albi. Tocmai mă simţeam complexat ca fiind singurul animal înzestrat cu raţiune, cînd m-am întîlnit cu un urs roşu.

– Ia-o pe altă parte. Pe aici face *jogging* Masca-de-calciu-călare-pe-viermi-de-1,30-metri-lungime. Sens unic.

M-am întors din drum şi m-am înfipt într-un morman de zăpadă.

– Ia te uită! A început să ningă, am remarcat eu inteligent.

Ursul mă tot urmărea.

– Iar te "înzăpezeşti"? mi-a spus. Ce-ai zice de-o plimbare?

N-am avut nimic împotrivă. Am şters-o împreună cu ursul pe care-l chema Fielding-Trandafiru' Roşu.

– Ştii c-am fost judecător principal – o slujbă jegoasă la Westminster, da' am fluierat într-o şedinţă a guvernului, mi-a spus. Aş putea scrie o carte despre asta.

Din spatele unor containere de gunoi se auzea muzică. Am localizat casa: o faţadă plină de vinişoare roşii, o firmă strîmbată după moda actuală: ***Videoteque-club '45***, o morişcă ruginită ce scîrţîia în vîrful acoperişului. Înăuntru dansau cîteva perechi. Bi- sau monosex. Învăluite în smog. M-am îndesat într-unul dintre separeuri. Acolo, o tipă cuplată la un senzojoc şi un gagiu cu faţa ca de ou.

«

Şi totul dispare. Viziunea se încheie. Re-ve-la-toa-re. La fel de revelatoare ca ***Otia Imperalia***.

Am mai avut şi altele la fel. Ultima a fost cînd am sosit la mănăstire. Stăteam în ploaie lîngă un vechi grup statuar: un şpan enorm ce străpungea carlinga unui avion de vînătoare *Delta,* bucăţi ruginite şi contorsionate de tablă parţial topită. Pe o latură cineva desenase un copac cu vopsea reflectorizantă galbenă; pe celelalte laturi praful şi murdăria formaseră o crustă ce abia se mai vedea de sub mucegaiul verzui. Atunci m-am gîndit să-mi caut o chilie izolată, un loc în mijlocul mării.

«

Am ieşit din hale odată cu valul furibund al mulţimii şi m-am strecurat într-un bar pe transversala a treia, dar m-au găsit şi acolo. Au dat năvală agitîndu-şi armele retro, modificate. Neoanele explodau cu pocnete seci. Barmanul s-a prăbuşit peste tejgheaua cromată a barului cu o gaură în mijlocul frunţii. RR-ii trăgeau în sticlele colorate ale ferestrelor, în oglinda-tavan. Am şters-o pe uşa din spate. Mi-am pierdut urma în dreptul bărăcilor din Portul Vechi.

«

Grupul statuar era cel de-al doilea punct de întîlnire indicat de Ki.

L-am găsit acolo, îmbrăcat în mantaua lui militară anti-glonţ. "Ai nişte informaţii pentru mine", mi-a spus. "Ai şi o mică problemă. Dacă Otto ar fi ştiut că mă cunoşti, nu ai mai fi ieşit viu de-acolo. Eşti un tip norocos."

Am plecat împreună la anticariatul de lîngă biroul lui Otto. Nu s-ar fi gîndit niciodată să mă caute acolo. Ki mi-a făcut legătura cu Adrenalin Madhaler. Nu l-a lăsat să mă stoarcă de ultimul bănuţ, dar a avut grijă să-şi vireze în cont partea leului din toată afacerea. I-am plasat un rezumat al dosarelor lui Otto, Ki a discutat cu cine trebuia şi conturile noastre au crescut neaşteptat de mult. Adrenalin mi-a făcut rost de Travis care trebuia să mă scoată din rahatul în care intrasem. Un profesionist şi – totodată – poliţa mea de asigurare.

«

Mă concentrez iarăşi la slujbă. Preotul, fratele Ifeelyou, povesteşte legenda *Bătrînei-de-pe-Munte-care-mînca-vrăbii.* Cei patru se holbează la noi de parcă nu s-ar mai fi aşteptat să ne mai vadă. Wayne se ridică şi se îndreaptă spre mine.

– Am auzit că te interesează fresca noastră, îmi spune, mîngîindu-şi liliacul ce i se lăfăie pe pectoralii hipertrofiaţi.

– Şi care-i problema?

– Ştii că Merlin a transformat un os de balenă într-un trandafir. Dacă vrei să afli care-i şmenu' cu ***Otia Imperalia***… fă-mi o vizită după slujbă.

Ceilalţi trei mă privesc binevoitori în stilul *"acţionează sau mori".*

Wayne pleacă. Travis mă priveşte indiferent cum mă ridic şi ies. Un şir de capete rase în pătrăţele ca nişte table de şah sferice se întorc după mine. Afară plouă. În depărtare, un rîu contorsionat şi înnegrit ca un circuit ars. Travis apare brusc lîngă mine.

– Gîndeşte-te, îmi spune. Urful înseamnă ură, fîntul Ieronim şi craniul – vanitatea, Frau Minne şi calul alb – moartea şi putreziciunea.

– Nu ne lipseşte nimic. Parc-ar fi legenda unui ***Trickster*** – un fals creator de lumi. Un gagiu care pune pe roate o afacere care nu-i prea merge. O rasoleşte rău de tot, apoi pune mîna pe un virus trăznet, pe o tipă trăznet care vrea ochi Zeiss Ikon şi pe un cow-boy trăznet încurcat cu tipa şi totul se loveşte la fix.

– Dar cine o fi călugărul de lîngă calul alb?

Afară s-a făcut cald, pietrişul scrîşneşte, ploaia s-a oprit. "Se apropie cineva", îmi spune Travis. Ţînţarii s-au strîns în jurul nostru şi bîzîie excitaţi.

"*Prea sînteţi sexy*" – le place de fizicul nostru.

Din biserică se aud cîntece de slavă pe mai multe voci. ”Fă mergem!” insistă Travis. ”Poate aflăm pînă la urmă ce-i cu frefca aia nenorocită!”

Ne îndreptăm spre chilia de sticlă polarizată a lui Wayne. Înăuntru este întuneric şi nu pare să fie nimeni. Ieşim şi ne îndreptăm spre biserică.

”Oli-ve fe lee-e-gă-na pe o pîn-ză de pa-ia-a-an-jen, / Şi fii-i-nd-că pîn-n-za a ree-zif-tat, / A mai ve-nit şi Batman!”, fredonează Travis, fără nici o legătură.

Siluetele inconfundabile ale celor patru se decupează brusc din întuneric barîndu-ne drumul. Wayne înaintează. Travis sare şi-l loveşte în piept cu labele din spate; nervii şi muşchii superbobinaţi îl transformă într-un proiectil viu de cinci tone-forţă. Aud trosnetul sec al coastelor sfărîmate. Drake şi Hex încep să tragă. Miroase a praf de puşcă, iar tuburile încinse ale catuşelor sfîrîie de iarba udă. ”Fterge-o!” miorlăie disperat Travis. Mă eclipsez printre schelele din spatele bisericii.

«

Stă chircită pe podeaua de piatră, se destinde, începe să-şi balanseze încet corpul cu graţia unei dansatoare de *hula*, apoi mai repede, şi mai repede. De mult nu mai are ce face şi-şi dă seama tot mai greu de acest lucru. Îşi împarte gîndurile şi existenţa între senzojoc şi… şi atît. Strînge în mînă ciobul din sticla de şampanie pe care curva aia ordinară i-a aruncat-o în cap portarului de la ”Unisex”. Cît s-au făcut albie de porci, a avut timp să-l culeagă de jos. Ideea îi venise într-una din puţinele reprize de luciditate din barul ’45. Cea mai haioasă chestie ar fi fost să le tragă o ţeapă labagiilor ăştia doi că prea se dădeau rotunzi: s-o găsească ţeapănă între şapte lumînări. Înainte însă, tare i-ar mai fi plăcut să-i spargă mecla de calciu lui Dirk, falsul diavol.

Se scobeşte în marsupiul jachetei sub care încă mai poartă rochia de mătase – cîndva de un roşu cardinal, cîndva o rochie de seară. Doar puţin praf alb. Rîde ca un croncănit de corb răguşit: ”În senzo nu voi şti cînd o să plec…” Răsfiră degetele şi praful alb se împrăştie pe podea.

«

După *rendez-vous*-ul cu Wayne, am avut o nouă revelaţie. Cred că eu sînt călugărul din frescă. Nu-mi dau seama cum de s-a putut întîmpla – coincidenţă sau nu – ca zugravii să fie de la MALA. Poate m-a turnat Ki. Poate că totuşi se aflau aici din întîmplare. Chestia este că trebuie să mă tirez cu urgenţă maximă. Şi totuşi, Travis ar fi trebuit să se bunghească încă de cînd văzuse ursul şi trandafirul de pe portalul bisericii. Fiindcă el e profesionistul, deşi versurile îi sună mereu aiurea.

Afară totul pare în regulă. Cei patru de la MALA nu par să fi scos capul din găoace – în cazul în care Travis le-a mai lăsat vreo bucăţică bună din aşa ceva.

”Da’, ia stai! Dar dacă fresca era un avertisment subtil că dacă nu eram atent o mierleam? Aşa, ca între oameni de litere, gagiii m-au anunţat că mi-au pus gînd rău, dar nu pe faţă, că nu se face!”

În chilia mea din sticlă polarizată totul e bine. Nimeni n-a aprins un flash în locul celor şapte lumînări cu incandescenţă. Din mijlocul patului, Travis mă fixează cu o privire mai congelată decît a Sfinxului cînd era pe felie cu Oedip.

– M-ai avut, îi zic, văzînd ceaslovul ce zace în mijlocul încăperii.

Titlul – ***Otia Imperalia*** – e scris cu chirilice aurii pe fondul de piele neagră. E suficient de voluminoasă pentru a putea conţine un întreg arsenal, dar o deschid totuşi. Înăuntru, o mulţime de comicsuri – numere desperecheate de dinainte. Coperţile violent colorate poartă portretele stilizate, dar uşor recognoscibile ale celor patru. Pe un ***Batman*** cineva a scris cu o mînă tremurată*: ”Olive te iubeşte”.*

– Tu ai adus tîmpenia asta? îl întreb.

– Da’ cine credeai?

Mi se pare că aud pe cineva rîzînd ca un corb răguşit într-o cameră mică şi întunecoasă.

– O fă ţi-o prezint pe Olive, miorlăie el afectat.

Brusc îmi dau seama că totul e o tîmpenie. De fapt nu mă urmăreşte nimeni. Doar că i-am căzut cu tronc unei tipe numită Olive.

FIAT LUX!

Dintr-o dată se face lumină şi ştiu că afară răsare un soare întîrziat de douăsprezece noaptea.

Mă retrag la fereastra ce s-a decupat în zidul pînă atunci compact. Văd un cîmp – nici urmă de mănăstire – doar un videocîmp şi un cal alb păscînd liniştit, iar lîngă el, o tipă în rochie de seară din pixeli sîngerii mă priveşte printr-un ciob de dischetă, mă fixează de parcă m-ar chema.

© Ana-Maria Negrilă, 1999